

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษามีความสำคัญในการเพิ่มศักยภาพของคนให้เป็นทรัพยากรที่ทรงคุณค่ามีพลังความสามารถในการผลิต ดำรงชีวิตอย่างมีคุณธรรม สร้างสรรค์สังคมให้มั่นคงและสงบสุข (ดิลก บุญเรืองรอด, 2537) ปัจจุบันสภาพเศรษฐกิจและสังคมในประเทศไทยได้พัฒนาเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ความเจริญก้าวหน้าด้านเทคโนโลยี เข้ามามีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของประชาชนในประเทศอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งแนวโน้มของสังคมกำลังพัฒนาไปสู่ความเป็นอุตสาหกรรมและบริการมากขึ้น วิถีชีวิตในสังคมเปิดกว้าง จึงจำเป็นอย่างยิ่งในการยกระดับการศึกษาและพัฒนาความรู้พื้นฐานของประชาชนให้สูงขึ้นเพื่อเพิ่มพูนความรู้ความสามารถ ทักษะ ตลอดจนเจตคติให้สามารถปรับตัว และดำเนินชีวิตได้อย่างเหมาะสมท่ามกลางพลวัตของความเปลี่ยนแปลง (กรมวิชาการ, 2535) รัฐบาลจึงเร่งดำเนินการยกระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานของประชาชนให้สูงขึ้นโดยเร็ว พร้อมทั้งประกาศนโยบายว่าด้วยการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยมีหลักการ ดังนี้ (ก่อ สวัสดิพิธานิชย์, 2533)

1. การศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นสิทธิ และหน้าที่ที่ประชาชนไทยทุกคนต้องมี และต้องได้รับโดยไม่จำกัดเพศ วัย ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ภูมิสำเนา ความเชื่อทางศาสนาหรือข้อจำกัดอื่นใด
2. รัฐมีหน้าที่สนับสนุนวิธีทางในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ให้มีคุณภาพกว้างขวางทั่วถึงเป็นธรรม และให้เห็นเป็นการศึกษาต่อเนื่องตลอดชีวิต

การดำเนินการขยายโอกาสทางการศึกษายกได้ “โครงการนำร่องขยายการศึกษาภาคบังคับ” จึงได้เริ่มขึ้น โดยมีการกำหนดให้เปิดสอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนประถมศึกษาทุกจังหวัด ๆ ละ 1-3 โรงเรียน (ยกเว้นกรุงเทพมหานคร) จำนวน 119 โรงเรียน ซึ่งการดำเนินการดังกล่าว เป็นไปตามมติของคณะรัฐมนตรี ลงวันที่ 22 พฤษภาคม 2533 ตามหลักการที่กระทรวงศึกษาธิการเสนอ และต่อมากลางกระทรวงศึกษาธิการ มีนโยบายเร่งรัดการขยายโอกาสทางการศึกษาไปสู่ส่วนภูมิภาคอย่างทั่วถึงตามมติคณะรัฐมนตรี วันที่ 14 พฤษภาคม 2534

จึงกำหนดให้โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ เปิดรับนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เข้าเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นปีละ 1,000 ห้องเรียน/โรงเรียน และจนถึงปีการศึกษา 2539 นี้ มีจำนวนโรงเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ทั้งสิ้น 5,321 โรงเรียน โดยการเปิดดำเนินการในโรงเรียนดังกล่าวนั้นยึดหลักความจำเป็นและความต้องการของท้องถิ่น ความพร้อมของโรงเรียน ทั้งนี้เพื่อมุ่งขยายโอกาสทางการศึกษาแก่ผู้ด้อยโอกาสและด้อยฐานะทางเศรษฐกิจเป็นประการสำคัญ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2539)

แต่จากการศึกษาสภาพการใช้หลักสูตรของโรงเรียนประถมศึกษาในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานนั้น ยังประสบกับปัญหาบางประการคือ เอกสารประกอบหลักสูตรไม่เพียงพอ บุคลากรไม่เพียงพอ ครูขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร งบประมาณสิ่งอำนวยความสะดวกไม่เพียงพอ ขาดการวางแผนการนิเทศติดตามผลการใช้หลักสูตรอย่างเป็นระบบ ขาดบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ในการนิเทศ (วิจิตร บุษบา, 2534)

นอกจากนี้สำนักคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2535) ได้ศึกษาสภาพการดำเนินงานของโรงเรียนดังกล่าว ซึ่งผลการศึกษาที่สำคัญพบว่า โรงเรียนได้จัดให้ครูสอนทั้งระดับมัธยมศึกษาและระดับประถมศึกษารวมกันแล้วไม่เกิน 25 คาบ/สัปดาห์ ครูบางคนรับภาระมากกว่าปกติ โรงเรียนประสบปัญหาวัสดุไม่ตรงกับวิชาที่สอน ซึ่งมีผลต่อการเรียนการสอนในวิชาดังกล่าว อาคารสถานที่ไม่เพียงพอ วัสดุครุภัณฑ์ขาดแคลน งบประมาณล่าช้า การประสานงานยังไม่ดี และประชาชนยากจน นอกจากนี้ยังมีรายงานการวิจัยพบว่า ครูผู้สอนส่วนใหญ่ไม่มีประสบการณ์สอนระดับมัธยมศึกษามาก่อน จึงต้องอาศัยคำแนะนำจากโรงเรียนพี่เลี้ยง การฝึกอบรมและการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองมีปัญหาความล่าช้า ความไม่เพียงพอ และคล่องตัวในการใช้จ่ายงบประมาณ ปัญหาสื่อการสอนขาดแคลน และสภาพห้องเรียน โต๊ะ เก้าอี้ไม่เหมาะสม(แดงอ่อน บัดดาโร, 2534)

การดำเนินงานของโรงเรียนประถมศึกษาในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา จะบรรลุตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรหรือไม่นั้น ย่อมขึ้นอยู่กับการพัฒนากระบวนการสำคัญของโรงเรียนไปพร้อมกัน ซึ่งได้แก่ กระบวนการบริหาร กระบวนการเรียนการสอน และกระบวนการนิเทศการศึกษาโดยเฉพาะกระบวนการนิเทศศึกษานับว่ามีความสำคัญยิ่ง เพราะเป็น

กระบวนการที่ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอนของคุณ ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้การเรียนการสอนดำเนินไปบรรลุวัตถุประสงค์ และเป้าหมายทางการศึกษาที่กำหนดไว้ จึงควรเร่งรัดให้กระบวนการดังกล่าวมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากขึ้น ทั้งนี้ เพราะสภาพความเปลี่ยนแปลงในการดำรงชีวิตในสังคมของเราเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว วิทยาการใหม่ ๆ และเทคโนโลยีต่าง ๆ ได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับชีวิตและการทำงานอย่างมากมาย การศึกษาซึ่งมีส่วนสำคัญในการพัฒนาเยาวชนและพลเมืองของชาติให้สอดคล้องกับสภาพการดำรงชีวิตในปัจจุบัน ซึ่งเป็นพื้นฐานการดำรงชีวิตในอนาคตได้ดีขึ้น จำต้องได้รับการสอนที่มีประสิทธิภาพสูงขึ้น จึงมีความจำเป็นที่จะต้องเน้นหนักในงานด้านกรนิเทศการศึกษา (บันลือ พุกพะวัน, 2537)

กรนิเทศการศึกษาต้องอาศัยกำลังสำคัญจากศึกษานิเทศก์ ซึ่งในปัจจุบันมีกำลังที่ไม่เพียงพอต่อความต้องการในการนิเทศ เนื่องด้วยความจำกัดในด้านจำนวนของศึกษานิเทศก์ที่ไม่ได้สัดส่วนกับจำนวนครู ดังจะเห็นได้จากในปีการศึกษา 2539 มีจำนวนครู 356,933 คน แต่จำนวนศึกษานิเทศก์มีเพียง 3,859 คน (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2539) คิดเป็นอัตราส่วนระหว่างศึกษานิเทศก์กับครูเท่ากับ 1:92 ซึ่งเป็นอัตราส่วนที่ยากต่อการนิเทศให้ทั่วถึงและต่อเนื่อง นอกเหนือไปจากนั้นแล้วงานนิเทศการศึกษาเป็นงานที่ค่อนข้างยากและซับซ้อนในการที่จะดำเนินการให้ตรงกับสภาพปัญหา และความต้องการของโรงเรียนอย่างแท้จริงในแต่ละแห่งซึ่งมีความแตกต่างกัน ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการนิเทศภายในโรงเรียน

กรนิเทศภายในโรงเรียน เป็นการทำงานของผู้บริหารโรงเรียนที่ทำร่วมกับครูในการพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ เป็นไปตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายของการศึกษาที่กำหนดไว้ (วไลรัตน์ บุญสวัสดิ์, 2538) ซึ่งเป็นภารกิจที่สำคัญอย่างหนึ่งของผู้บริหารโรงเรียนในการที่จะดำเนินการดังกล่าว ทั้งนี้เพราะเป็นกรนิเทศของบุคลากรภายในโรงเรียนที่อยู่ใกล้ชิดกับครูและนักเรียน ย่อมทราบและเข้าใจสภาพปัญหาของโรงเรียนเป็นอย่างดี ประกอบกับในปัจจุบันครูมีความรู้ความสามารถมากขึ้น จึงทำให้สามารถวิเคราะห์สาเหตุของปัญหาได้ดีกว่าบุคคลภายนอก ซึ่งจะส่งผลให้การนิเทศตอบสนองความต้องการของบุคลากรภายในโรงเรียนได้มากกว่า อีกทั้งยังเป็นการสร้างขวัญและกำลังใจ ให้บุคลากรในโรงเรียนเกิดความภาคภูมิใจในการปฏิบัติงาน โดยการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้

ประสิทธิภาพ จะเห็นได้ว่า การนิเทศภายในโรงเรียนเป็นเครื่องมือในการพัฒนาครูได้เป็นอย่างดี (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2535)

ในปัจจุบันนี้การนิเทศภายในโรงเรียนได้รับการเอาใจใส่ และเห็นคุณค่าในความสำเร็จเป็นอย่างยิ่ง ดังจะเห็นได้จากกรณีที่สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติตระหนักถึงความสำคัญและจำเป็นของการนิเทศภายในโรงเรียนประถมศึกษา โดยการกำหนดนโยบายและมาตรการดำเนินการอย่างชัดเจน ตั้งแต่แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติระดับก่อนประถมศึกษา ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2530-2534) เป็นต้นมา จนถึงปัจจุบันคือ แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539) นอกจากนี้ในการประกาศนโยบายปีทองแห่งการพัฒนาคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2537 ของกระทรวงศึกษาธิการ และสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ และนโยบายการปฏิรูปการศึกษา (พ.ศ. 2539) ของกระทรวงศึกษาธิการ และสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ก็ได้กำหนดให้ใช้การพัฒนาระบบการนิเทศภายในโรงเรียนประถมศึกษาอย่างถาวรเป็นยุทธศาสตร์สำคัญในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา

แม้ว่าจะมีการดำเนินการนิเทศภายในอย่างจริงจัง แต่จากการสำรวจปัญหาการดำเนินการนิเทศภายในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2539) ในจังหวัดต่าง ๆ ยังพบว่าปัญหามีลักษณะใกล้เคียงกัน ปัญหาเหล่านี้ได้แก่การขาดบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถทางด้านการนิเทศการศึกษา การขาดงบประมาณดำเนินการ ขาดวัสดุอุปกรณ์สื่อ เครื่องมือในการนิเทศ ครูไม่เห็นความสำคัญและความจำเป็นในการนิเทศ ครูไม่พอ ครูไม่ยอมรับ ไม่ศรัทธา ผู้นิเทศ ขาดการนิเทศสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก จากการนิเทศติดตามผลการดำเนินการในระดับโรงเรียนพบว่า ปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อพัฒนาระบบการนิเทศของโรงเรียนคือ ความตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นในการทำงานอย่างเป็นระบบ และการพัฒนาตนเองของผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ในการพัฒนาระบบการนิเทศของโรงเรียน การนิเทศอย่างต่อเนื่องของศึกษานิเทศก์ ความเข้าใจไม่ชัดเจนในจุดมุ่งหมายของการนิเทศ และบรรยากาศของโรงเรียน

จากสภาพและปัญหาการดำเนินการนิเทศภายในโรงเรียนที่กล่าวมา จึงควรมีการพัฒนาระบบนิเทศภายในโรงเรียนให้ดียิ่งขึ้นจนเกิดสภาพความสำเร็จของการนิเทศภายในโรงเรียน ซึ่ง สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2539) ได้กำหนดไว้ คือ

1. ครูตระหนักถึงความสำคัญ และความจำเป็นในการพัฒนานักเรียนให้ตรงตามความต้องการพัฒนา
2. ครูสามารถปรับปรุงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของตนเองให้ดีขึ้นอยู่เสมอ และตรงตามความต้องการของนักเรียน ด้วยเทคนิควิธีที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
3. ครูมีความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน

ซึ่งจากการศึกษาเอกสารและรายงานการวิจัยต่าง ๆ พบว่า การจัดการนิเทศภายใน โรงเรียนให้ประสบผลสำเร็จดังที่กล่าวมา และส่งผลต่อประสิทธิภาพสูงสุดในการจัดการเรียน การสอนนั้นจะต้องคำนึงถึงประเด็นที่สำคัญ 4 ประการ คือ

1. การจัดองค์การนิเทศภายในโรงเรียน หรือการจัดโครงสร้างการนิเทศภายในระดับ โรงเรียน เป็นการกำหนดและแต่งตั้งผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงต่อ การนิเทศภายในโรงเรียน เช่นเดียวกับในการบริหารงาน ซึ่งจะช่วยให้ทราบถึงโครงสร้างของการบริหารงาน อำนาจหน้าที่ ความรับผิดชอบของบุคลากรประจำตำแหน่งต่าง ๆ ในองค์การ สายบังคับบัญชา ช่องทาง การติดต่อสื่อสาร ช่วยให้การประสานงานดำเนินไปอย่างคล่องตัวยิ่งขึ้น ให้ทราบความสัมพันธ์ของ หน่วยงานและองค์ประกอบต่าง ๆ ในองค์การได้เป็นอย่างดี ทำให้ผู้ร่วมงานทุกคนได้รวมกำลังกัน ปฏิบัติงานให้บรรลุเป้าหมาย ตรงตามวัตถุประสงค์ที่ร่วมกันกำหนดไว้ (นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์, 2534) นอกจากนี้ เกษม สุวรรณกุล (2527) ได้กล่าวว่างานขององค์การจะมีประสิทธิภาพหรือไม่ อยู่ที่การจัดโครงสร้างขององค์กรและตัวบุคคลผู้ปฏิบัติงานร่วมกัน
2. กระบวนการนิเทศภายในโรงเรียน ซึ่งเป็นขั้นตอนในการปฏิบัติงานนิเทศภายใน โรงเรียนให้เป็นไปอย่างต่อเนื่องและมีแบบแผนจากจุดเริ่มต้นจนจุดสุดท้าย เพื่อให้การทำงานนั้น บรรลุผลสำเร็จ จึงมีการกล่าวถึงเสมอในการปฏิบัติงาน ไม่ว่าจะเป็นงานใด ๆ (ชาธิ มณีสรี, 2538) การดำเนินการนิเทศภายในโรงเรียนก็เช่นเดียวกัน
3. งานนิเทศภายในโรงเรียน เป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่งที่จะดำเนินการนิเทศภายใน โรงเรียนให้สำเร็จ ทั้งนี้เพราะผู้นิเทศจำเป็นจะต้องทราบภารกิจในการดำเนินการนิเทศ ว่ามีอะไร และมีลักษณะอย่างไร เพื่อเป็นประโยชน์ในการวางแผนการนิเทศได้อย่างครอบคลุม
4. กิจกรรมการนิเทศภายในโรงเรียน หรือวิธีการปฏิบัติในการนิเทศ ก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้การนิเทศภายในประสบผลสำเร็จ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2534) เพราะเป็นการกระทำของผู้นิเทศ เพื่อก่อให้เกิดความรู้ ความสามารถแก่ผู้รับการนิเทศ และจาก

การวิจัยของ วิไลวรรณ เหมือนชาติ (2536) ก็ยังพบว่า เทคนิค กิจกรรมการนิเทศภายในโรงเรียน เป็นตัวประกอบด้านหนึ่ง ที่เป็นตัวบ่งชี้สภาพความสำเร็จของการนิเทศภายในโรงเรียน

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าการนิเทศภายในโรงเรียน มีความสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษาเป็นอย่างยิ่ง จึงควรเร่งรัดให้โรงเรียนต่าง ๆ ตระหนักในความสำคัญของการพัฒนาระบบการนิเทศของตนเอง ทั้งนี้ต้องเป็นไปตามความต้องการและจำเป็นของแต่ละโรงเรียนที่มีความแตกต่างกัน โรงเรียนประถมศึกษาในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งดำเนินการมาได้เพียง 5 ปี และยังประสบปัญหาในด้านการจัดการเรียนการสอนเช่นกัน จึงควรมีการพัฒนาการนิเทศภายในโรงเรียนให้สอดคล้องกับ สภาพและ ความต้องการของตนเอง เนื่องจากมีภาระที่จะต้องจัดการศึกษาที่เพิ่มขึ้นอีก 3 ปี การจัดการนิเทศภายในโรงเรียนดังกล่าว สามารถดำเนินการให้สำเร็จได้ หากมีแนวทางในการปฏิบัติที่มีรูปแบบแน่นอนชัดเจนซึ่ง ผู้วิจัยเห็นว่าสามารถรวบรวมข้อสรุปนี้ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทางด้าน การนิเทศการศึกษา ว่าควรมีการกำหนดบุคลากรในการดำเนินการนิเทศอย่างไร บุคคลใดบ้างที่เป็นผู้รับผิดชอบ และใช้กระบวนการอย่างไร งานนิเทศที่สมควรปฏิบัติ นั้นมีงานใดบ้าง และสมควรที่จะใช้กิจกรรมหรือเทคนิคการนิเทศใดจึงเหมาะสม โดยข้อสรุปที่ได้จะเป็นแนวทางในการจัดการนิเทศภายในโรงเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ และส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาของโรงเรียนประถมศึกษาในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาการจัดการนิเทศภายในของโรงเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ โดยใช้เทคนิคการวิจัยแบบเดลฟาย(Delphi Technique)

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษากิจกรรมการนิเทศภายในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ โดยใช้เทคนิคการวิจัยแบบเดลฟาย (Delphi Technique) ผู้ให้ข้อมูลคือ ผู้เชี่ยวชาญด้านนิเทศการศึกษา

2. กรอบแนวคิดที่ศึกษาคือ การจัดการนิเทศภายในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ซึ่งผู้วิจัยศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีของหลายท่าน พอสรุปได้ว่า มีประเด็นสำคัญ 4 ประการ คือ

1. การจัดองค์กรนิเทศภายในโรงเรียน
2. กระบวนการนิเทศภายในโรงเรียน
3. งานนิเทศภายในโรงเรียน
4. กิจกรรม และเทคนิคการนิเทศภายในโรงเรียน

คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

การนิเทศภายในโรงเรียน หมายถึง การทำงานร่วมกันระหว่างผู้บริหารกับครูในการพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ เป็นไปตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายของการศึกษาที่กำหนดไว้

การจัดการนิเทศภายในโรงเรียน หมายถึง การดำเนินการให้เกิดการนิเทศภายในโรงเรียนในด้านการจัดองค์กรนิเทศภายในโรงเรียน งานนิเทศการศึกษา กระบวนการนิเทศ และกิจกรรม เทคนิคการนิเทศภายในโรงเรียน

การจัดองค์กรนิเทศภายในโรงเรียน หมายถึง การจัดโครงสร้างในการจัดการ กำหนดและแต่งตั้งผู้มีหน้าที่รับผิดชอบ และการประสานงาน เพื่อการดำเนินการนิเทศภายในโรงเรียนให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ร่วมกัน

กระบวนการนิเทศภายในโรงเรียน หมายถึง ลักษณะและขั้นตอนในการดำเนินการนิเทศภายในโรงเรียน

งานนิเทศภายในโรงเรียน หมายถึง ลักษณะและขอบเขตของความรับผิดชอบในการนิเทศภายในโรงเรียน

กิจกรรมการนิเทศภายในโรงเรียน หมายถึง วิธีการและเครื่องมือในการปฏิบัติงานนิเทศภายในโรงเรียน

เทคนิคการนิเทศ หมายถึง วิธีการนำกิจกรรมต่าง ๆ ทางการนิเทศไปใช้ในการปฏิบัติงานอย่างเหมาะสมกับบุคคล สถานที่ เวลาหรือสถานการณ์นั้น ๆ

โรงเรียน หมายถึง โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการนิเทศการศึกษา หมายถึง ผู้ที่มีประสบการณ์โดยตรง หรือ เกี่ยวข้องกับการนิเทศภายในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ หรือผู้ที่มีผลงานทางวิชาการทางการนิเทศการศึกษา หรือผู้ที่สำเร็จการศึกษาอย่างน้อยในระดับปริญญาโททางการนิเทศการศึกษา หรือผู้ที่ทำหน้าที่สอนและวิจัยเกี่ยวกับวิชานิเทศการศึกษาในระดับอุดมศึกษา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลการวิจัยจะเป็นข้อมูล สำหรับผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดการนิเทศภายในโรงเรียน นำไปปรับปรุงและพัฒนาการจัดการนิเทศภายในของโรงเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ให้เหมาะสมต่อไป
2. เป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายในการพัฒนา การจัดการนิเทศภายในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น